


JURAJ ČERVENÁK

KRV

PRVORODENÝCH



Kapitán Stein a notár Barbarič
na stope vraha v rudolfínskej Prahe

KRV

PRVORODENÝCH

JURAJ ČERVENÁK

KRV
PRVORODENÝCH

Druhý případ kapitána Steina
a notára Barbariča

sloart

Text © Juraj Červenák 2014
Cover design © Adam Pižurný 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1148-8

KAPITOLA PRVÁ

Apokalyptické počasie ženie do hlavného mesta ríše trojicu jazdcov. Ani Praha neukáže pohostinnú tvár – už po pár hltoch piva sa útočisko zmení na bojisko.

Po Viedenskej ceste od Jihlavy a Kutnej Hory sa k Prahe blížili traja jazdci.

Strávili v sedle celý deň, ale na únavu nedbali a nespo-maľovali, práve naopak. Dvaja z nich, odetí vo vojenskom a dobre ozbrojení, zaryto hľadeli pred seba, k tmavému obzoru pod tlejúcim večerným nebom. Tretí muž, o čosi vyberanejšie oblečený, lepšie kŕmený a ozbrojený rapierom s pozláteným košom, z času na čas vrhol pohľad cez plece. Zakaždým vytreštil oči, vyhrkol kliatbu či útržok otčená-ša, zvrtol sa dopredu a ráznejšie popchol koňa.

Od východných vrchov sa valila temnota – víchrom hnané tmavomodré mračná, naspodku rozstrapkané leja-kom. Kraj pod nimi rýchlo hltalo šero, akoby sa prepadá-val do výjavu zo Zjavenia.

Podkovy cvendžali a iskrili. Vranovlasý mladík v čele ukázal dopredu. Namiesto vlnovky vrškov sa na horizon-te objavila rovná línia hradieb, kde-tu prerušená párom hranatých veží.

„Chvalabohu!“ zakričal lepšie oblečený muž.

Práve vtedy sa zablyso a pred jazdcami sa zakmitali ich dlhé roztrasené tiene.

Ani nemuseli jatriť konské slabiny ostrohami – tátoše vystrašene zaerdžali a pustili sa galopom. Muži sa sklonili nízko nad šije. Uháňali pomedzi sady, vinohrady, roztrú-sené statky a dediny. Hradby tiahnuce sa od oblúka Vltavy na severe až k masívu Vyšehradu na juhu sa pred nimi rýchlo zväčšovali; jednoliata masa vycerila zuby cimburí.

Najprv ich dostihol víchor – vyvrátil strechy klobúkov, šklbol cípmi plášťov. Okolo zavíril prach, lístie a suché vetvičky, popri ceste sa zaknísali stromy a kriky. Vzápätí sa jazdcom do chrbtov oprel lejak, veľké kvapky ich zasypali ako olovo z kartáčovej strely.

Pricválali k hradbám. Dve veže so špicatými šindľovými strechami strážili Horskú bránu, zvanú aj Šibeničná – práve pred ňou vystavovali ostatky odsúdencov na výstrahu prichádzajúcim cudzincom; i teraz vietor šklbal vlasmi hláv v železných košoch, obesenci krepčili, kostry v klietkach hrkotali hnátmi.

Na kraji priekopy jazdci prudko šklbli uzdami; spachtené kone sa vzpínali na zadné, erdžali, tĺkli kopytami do zeme.

„Sto šľakov do nich!“ zhúkol starší ozbrojenec. „Nezavtvára sa až po zotmení?“

Padací most sa práve so škripotom dvíhal. Zároveň v prejazde brány spúšťali mrežu so špicatými koncami, takže to vyzeralo, akoby sa zatvárala ozrutná zubatá papuľa.

„Možno si mysleli, že tak vyvrú búrku z mesta,“ zasmial sa nervózne muž s rapierom.

„Konská brána,“ navrhol mladík a obrátil koňa na juh.

Rušali popri priekope k ďalšiemu páru veží. Búrka medzitym udrela celou silou, blesky párali oblohu, stromy sa skláňali pred víchrom, zmes prachu a dažďa sa drala do očí a medzi zuby. Všetko, čo nebolo priklinované alebo zakorenené v zemi, útočilo na opevnenie.

Ku Konskej bráne sa klenul kamenný most. Keď na ňom zarinčali podkovy, drábi práve zabuchli jedno krídlo masívnych vrát a zakvačili sa do druhého – za ich chrbtami už pomaly klesala mreža.

„Pustite nás!“ prekričal starší ozbrojenec burácanie živlov.

„Chodte malou fortňou pre peších!“ odsekol veliteľ hliadky. „Za Svinskou bránou bude jedna odomknutá...“

„Nechajte nás vojsť!“ vtisol robustný jazdec hlavu koňa do zužujúcej sa škáry medzi vrátami. „Je to rozkaz! V mene jeho jasnosti!“

„Ktorú jasnosť máte na mysli?“

„Arcivojvodu Mateja! Sme jeho vyslanci!“

Drábi si vymenili pohľady. Veliteľ sa obzrel a zakričal do prítmnia prejazdu. Hrkot reťazí ustal, mreža znehybnela. Jazdci sa prešmykli dnu a sklonili hlavy pred ostrými hrotmi.

„Sme vám dlžní krčah vína,“ poďakoval muž s rapierom.

Strážcovia neodvetili, akoby ho vôbec nepočuli – hlavne už chceli zaliezť niekam do sucha. Dokonca sa neunúvali ani žiadať doklady či sprievodné listiny. Rumpál sa opäť roztočil a bodce mreže s dunením zapadli do otvorov v dlažbe.

Muž pokrčil plecami a pridržiavajúc si klobúk nasledoval svojich spoločníkov.

Joachim Stein, Matej Barbarič a Bohdan Jaroš vstúpili do Nového Mesta pražského.

*

Od brány sa až k hradbám Starého Mesta zvažovala široká ulica zvaná Konský trh. K víriacemu prachu a listiu sa pridali pichľavé stebľá. V silnejúcom vetre sa kotúľali otiepky sena a slamy, plieskali plachty šiatrov a kupeckých prístreškov, hojdali sa umrlci na dlhej šibenici režúcej ulicu na dvoje. Kupci pobehovali tam a späť a ťahali na povražoch a opratách kone, mulice či osly. Furmani vyskočili na kozlíky a snažili sa dostať vozy a hlavne tovar v nich do bezpečia. Obchodníci a remeselníci rýchlo zatvárali dvere obchodov, hasprovali okenice. Rozliehal sa krik, dupot, cvengot, buchot i rinčanie vybitých okenných tabulí. Lejak splachoval všadeprítomné kobylince.

„Akoby sa ženil sám Lucifer!“ zvolal Barbarič. „Rýchlo niekam zalezme!“

„Už to nie je ďaleko,“ odsekol Stein.

„Akoby nie? Len sa pozrite k Mústku – ak ma zrak neklame, Svätohavelská brána je už zavretá. Kým nájdeme odomknutú fortňu, zmokneme do poslednej nitky. Treba nám prečkať najhoršie.“

Stein skrivil pery, akoby pohrdal notárovou túžbou po pohodlí, ale potom sa zvrtol v sedle. „Kaprál, hostinec!“

Jaroš zamieril k domu v ústí prvej ulice vpravo. Stein zamúril na vetrom rozhojdaný vývesný štít.

„U Saracéna?“ zavrčal.

„Nanič čas na predsudky,“ odfrkol si Barbarič, zosadol z koňa a podal uzdu kaprálovi. Stein mykol fúzom a urobil to isté, pričom zo sedla zložil svoju pušku. Kaprál rýchlo zamieril do uličky, k bráne zadného dvora. Stein a Barbarič medzitým vošli do dverí. V hostinci zahučal prievan a Barbarič sa musel do vrát mocne zaprieť, aby za sebou zavrel.

Svetlo lampášov a svietnikov sa ustálilo a takmer zaniklo, pohltené neslýchanou tlačenicou. Smršť nahnala zástupy z ulíc do hostincov. Miesta pri stoloch boli beznádejne obsadené, ďalší hostia sa prelievali pomedzi ne a hlavne okolo výčapu.

„Nikto sa tu nebude obšmietaf nasucho, rozumeli?!“ Telnatý šenkár v zamastenej zástere sa nenechal návalom vyvieš z miery. „Toto nie je samaritánsky útulok ani vývarovňa pre žobrotu. Kto si nedá aspoň pivo, nech ráči naspäť do dažďa!“

Tí, čo hľadali iba útočisko, boli usvedčení – s polohlasným hromžením na krčmárskych vydriduchov začali po vreckách loviť groše a grajciare.

„Á, už si spomínam,“ rozsvietilo sa Barbaričovi. „Za mojich študentských čias sa to tu volalo *U čierneho orla*. Podnik s pochybnou povestou, ale varia tu jedno z najlepších pražských pív. Ani kuchyňa nie je najhoršia.“

Stein neurčito kývol hlavou, oprel si pušku tešínskych majstrov do ohybu lakťa a ponoril sa do davu. Barbarič, ako mal vo zvyku, šiel hneď za ním. Pred hranatým, nevľúdne zazerajúcim a po zuby ozbrojeným kapitánom sa aj ten najtesnejší zástup rozostúpil ako sedliacka pechota pred ťažkoodencom. Fakt, že výrazne kríval, len podčiarkol jeho celkovú nevrlosť. Barbarič bezstarostne kráčal vzniknutou uličkou a nemusel ani raz použiť lakeť či drgnutie plecom.

Pri výčape, kde sa narážal jeden sud za druhým a pivo tieklo riavami, stála drevená figurína v pestrom orientálnom odeve, s jatagánom za pásom a zakriveným mečom pri boku. Namiesto hlavy mala nasadenú ľudskú lebku v honosnom turbane. Ten bol trochu postrčený do tyla, aby každý videl diery po guľke nad ľavým okom.

„Vidíte to, kapitán?“ podpichoval Barbarič. „Hostinec je vlastne hniezdom miestnych turkobijcov.“

„Z týchto niktošov sotva niektorý videl mohamedána na vlastné oči.“ Stein, ako zvyčajne, nepochytil alebo zámerne nebral na vedomie iróniu. „Tá lebka je najskôr ukradnutá z kostnice či masového hrobu. Šenkár! Pivo!“

Hoci rovnaká požiadavka práve zaznela z dobrého tucta úst, krčmár sa obrátil k Steinovi. „Hneď to bude, pán rytier! Tri pivá!“

„Nie. Dvakrát pivo a pohár vína.“

„Pre mňa taktiež pivo,“ zmenil to rýchlo Barbarič. „Návrat do Prahy treba osláviť patričným nápojom!“

„Neprišli sme oslavovať,“ utrúsil Stein, ale ako väčšinu jeho hundravých poznámok, aj túto Barbarič prešiel s blahosklonným úškrnom.

Rýchlosť, s akou sa im v dlaniach zjavili cínové holby, kapitána trochu obmäkčila. Ťukli si aj s kaprálom, ktorý medzitým vošiel zadným vchodom, palcami odklopili vrchnáky a zdvihli dná k začmudenému trámovému stropu. Barbarič sa nenechal zahanbiť a ukázal, že má rovnako dobrý splav ako jeho spoločníci.

„Dobrý Bože,“ zastenal Stein, keď sklonil holbu. Hneď sa ale prežehnal palcom. „Odpusť, Pane, ale toto mi v uhorskej zemi chýbalo. Rodia sa tam lepší bojovníci, ale naozaj netušia, ako variť dobré pivo.“

Barbarič si odgrgol do dlane. „Súhlasím, je dobré byť späť.“ Pošúchal si kríž a prehol sa, vystrkujúc brucho ako ťarchavá žena. „Ja si na to sedlo hádam nezvyknem.“

Stein úkosom vrhol varovný pohľad na Jaroša, aby mu ani len nenapadlo na to reagovať. Kaprál sa však do ich prekáračiek zriedka zapájal, tobôž aby podnecoval Barbariča k ďalšej lamentácii nad útrapami cestovania koňmo. Na ceste z Viedne sa ich napočúvali dosť.

„Nie som vojak,“ neodradilo Barbariča ich významné mlčanie. „Mal by som na to upozorniť aj arcivojvodu. Ako človek študovaný vo veciach práva, notár a mestský prisahný som naučený na isté pohodlie, na svoju knižnicu, vínnu pivnicu a mäkkú posteľ, na vyberanú spoločnosť...“

„Nevonia vám naša spoločnosť?“ porušil Stein sľub mlčanlivosti, ktorý pred chvíľou v duchu zložil sám sebe.

„Tak som to nemyslel. Len vravím, že život na cestách, po hostincoch a cudzích domoch nie je veľmi pre mňa. Nemám naň povahu.“

„No na štedrý plat od arcivojvodu náтуру máte.“

Barbarič s úškrnom pokrčil plecami a pokračoval v pasovačke s pivom. Okolo nich sa hemžili štamgasti i utečenci pred nečasom a krčmár sa mal čo obracať. Steinove obočia sa stretli pri koreni nosa, sivé oči potemneli.

„Jeden by sa nazdal, že sme v srdci kráľovstva Českého,“ zahundral.

Barbarič naňho spýtavo pozrel, ale hneď pochopil, na čo naráža – aj on vo vírware hlasov márne pátral po češtine. „Prekáža vám to? Veď aj vy ste Nemec, končiny povyššie Trautenau nie sú oveľa českejšie ako Bavorsko či Sasko...“

„Nič o mne neviete, Barbarič. Z matkinej strany som poddedil aj českú krv a plynulo ovládam tunajšiu reč. Nuž sa pýtam, prečo v meste Přemysla a Libuše počujem len samé cudzie békание.“

„Je to rečnícka otázka?“ zneistel Barbarič.

„Čože?“

„Odpoveď je zrejmá. Keď sa cisár pred pätnástimi rokmi presídlil do Prahy, urobil z nej novodobý Babylon. S panovníkom sem pritiahli dvorania, úradníci, šľachta, kupci, peňažníci, umelci i cudzokrajní vyslanci. K tomu húfy alchymistov, špiónov a dobrodruhov, ako aj lotrov a šarlatánov každého druhu. Na dôvažok je Praha vychýrená hostincami a nevestincami. Už keď som tu študoval, a to sa cisár iba prvýkrát rozhliadal z Hradu, jazdila sem šľachta i zberba z celej ríše za radovánkami a ľahkým ziskom. Nuž tu znie nemčina, taliančina, francúzština, poľština, začul som tuším aj španielčinu a som si istý, že tamten žoldnier bez ruky si objednával pivo rečou Albionu. Darmo nad tým vzdychať, kapitán. Praha možno z istého hľadiska upadla, no zároveň sa vďaka výsadám hlavného mesta povzniesla. Tak to chodí.“

„Babylon,“ utrúsil Stein. „To ste trafili. Morálny rozklad tu smrdí horšie ako celý Konský trh. Polovica ľudí v šenku je ozbrojená v rozpore s nariadeniami. Najmenej pol tucta trhanov poškuľuje po mešcoch a šperkoch. Tamtie zmalované ženštiny boli zorané viackrát ako podunajské roviny.“

A všetok tento svrab sem dorazil s kadejakými darmožráčskymi prisťahovalcami!“

„Nazdávate sa, že pred Rudolfovým príchodom tu všetci žili ako v rajskej záhrade?“ uškrňal sa Barbarič. „Čo vy na to, kaprál? Syn majstra meča o tom musí čosi vedieť.“

Jaroš pokrčil plecami. „Aj predtým sa stínalo, vešalo, lámalo, štvrtilo a upalovalo. Ale je pravda, že po príchode panovníkovho dvora sa otcovi strojnásobilo množstvo práce. Dokonca si musel najat nových paholkov. Ja sám som už ako chlapec vypomáhal na popravisku.“ Kaprálovou inak bezvýraznou tvárou preletel závan nostalgie, ako keď človek spomína na šťastnejšie dni detstva.

„A kto najviac prepadáva hrdlom?“ spýtal sa Stein, čudným spôsobom spokojný s potvrdením svojho chmúrneho predpokladu. „Cudzinci alebo tunajší?“

„Z desiatich popravených sedem či osem jakživ nevyrieklo české slovo. Dobrá polovica darebákov sú Taliani – z Benátok, Janova, Modeny, Ríma, Toskánska. Tých vrán sa do Prahy zlietli celé krdle. Od veľmožov cez peňažníkov a úžerníkov až po pouličnú čvargu – nájomných hrdlorezov, alchymistov a umelcov.“

„Berte na vedomie, páni,“ pripomenul Barbarič, „že ani na konci našej cesty nečaká dom s českým pánom. Keď tam dorazíme, skúste svoju nevraživosť k cudzozemcom držať na uzde.“

„Zločiny, kvôli ktorým nás sem arcivojvoda vyslal,“ povedal Stein, „len dokazujú celkovú skazenosť mesta. Predpovedajú pád babilonskej veže.“

„Čakám, kedy vyhlásite, že sa od Prahy odvrátil samotný Boh.“

„Nezmysel. Boh je všadeprítomný a všemohúci. To ľudia sa odvracajú od neho, nie naopak. Nevyhnutne musí prísť trest.“

„Možno sa to už začalo,“ nadhodil Barbarič s úpornou snahou zachovať si vážnu tvár. „Tá búrka môže byť predzvesťou ešte horších rán. Tak ako nad Sodomou, aj nad Vyšehradom sa roztrhne nebo a brehy Vltavy zasype ohnivý dážď. Ak je tak, musíme rýchlo urobiť niečo dôležité.“

„Kajať sa,“ ucedil Stein, hoci mu bolo jasné, že si z neho notár uťahuje.

„Nie. Objednať si ešte jedno pivo!“ Notár zacengal vrchnákom prázdnej holby. „Krčmár, ešte po jednom!“

„Večeru si nedáme?“ zaňuchal Jaroš.

„Toľko sa nezdržíme,“ obzrel sa Stein ku dverám. „Len čo búrka ustane, pôjdeme svojou cestou.“

Vtom sa dvere s hrmotom otvorili a plamene v ohnisku a lampách divo zakmitali. Všetky pohľady sa zvrtili ku vchodu. Z temnoty pretkanej vodnými motúzmi a šklbanej blýskavicou sa do šenku nahrnulo pol tučta mužov v pláštoch a klobúkoch. Posledný zabuchol dvere a hlasno zanádal.

„Taliančina,“ skonštatoval Barbarič, ale koniec slova už prehltol. On jediný totiž prevravel do hrobového ticha, čo sa rozhostilo po kľatbe.

Z nových hostí už na prvý pohľad nešlo nič dobré. Keď si rozhrnuli plášte, zablykli sa meče, nože, ba aj pištole. Spod mokrých, ovisnutých klobúkov sa po miestnosti rozhládli spupné, vyzývavé oči. Každý v hostinci rýchlo odvrátil tvár. Dokonca aj Barbarič mal sto chutí zvrtnúť sa a zaliezť kamsi do kúta. Stein, žiadny div, urobil presný opak. Narovnal plecيا, zdvihol hlavu a urobil krok smerom ku dverám. Pritom srkal pivo, ale ponad okraj holby sa díval rovno na šesticu. V lapačke zvieral štíhlu hlaveň pušky, pažbu mal opretú vedľa čížmy.

„Opatrne, kapitán,“ sykol Jaroš. Ruku držal na hlavici obojručného meča, čo mu visel pri boku a hrotom takmer škriabal podlahu. „To sú *banditi*.“

„Čože?“ precedil Stein kútikom úst.

„Talianski lumpi. Lupiči, vrahovia, nájomní šermiari. Po zotmení vládnu uliciam a ani cez deň sa im nikto neodváža skrížiť cestu. Mesto si rozdelilo niekoľko tlúp, navzájom súperia o územie. Vidíte tie zlaté šerpy okolo pásov?“

„Označujú príslušnosť k jednotlivým bandám?“ ozval sa Barbarič priškrteno.

„Presne tak.“

Vodcovi Talianov chýbalo jedno oko; namiesto neho mal v jamke striebornú guľku posiatu drobným písmom. Zdravým okom zakrúžil po šenku. Zlovestný pohľad sa zastavil na Steinovi, ktorý položil holbu na roh stola, utrel si zvyšok piva z fúzov a aj pravú ruku položil na hlaveň tešinky.

Bandita skrivil ústa, no v tej chvíli doňho štuchol pobočník a vystrčenou bradou ukázal na stôl pri stene. Veliteľ ta pozrel a zdalo sa, že nevraživo zíza aj strieborná náhrada. Hostia sa urýchlene pratali nabok a priestor medzi zlatými šerpami a stolom sa raz-dva vyčistil.

Striebrooký niečo vyštekol. Štyria muži pri stole vyzreli spod klobúkov. Aj oni boli dobre ozbrojení a okolo pásov mali šerpy – tie ich však boli zelené.

Vodca šestice zopakoval výzvu.

„Pýta sa, čo hľadajú v ich rajóne,“ šepol Barbarič.

Stein sa obzrel cez plece. „Viete po taliansky?“

„A vy vravíte mne, že o vás nič neviem?“

Jeden z mužov pri stole sa pomaly zdvihol; stolička zahrkotala do ticha. Prsty tých šiestich pri dverách hned zatancovali na rukovátiach mečov a pažbách pištolí.

Náčelník zelených niečo povedal, snažil sa o zmierlivý tón.

„Vraví, že sa tu len schovali pred búrkou,“ prekladal Barbarič tlmene. „Nemienili porušiť dohodu.“

Striebrooký sa nenechal obmäkčiť, sypali sa z neho čoraz ostrejšie slová.

„Vraj je tento hostinec pod ich ochranou,“ šepotal Barbarič. „Strážia ho práve pred takými zbojníkmi, ako sú tamtí,“ kývol na zelené šerpy. „Ak chcú odísť živí, musia sa vykúpiť.“

Vodca zelených sa niečo spýtal; po predchádzajúcej ústretovosti v jeho hlase nezostalo ani stopy. Striebrooký mu odvetil a doplnil vyzývavý úšklabok. Zelený zlostne pomlel čeľuštami a pozrel na svojich chlapov. Odsunuli stoličky, vstali, rozostúpili sa a položili dlane na zbrane.

Zlaté šerpy si rozhrnuli plášte. Jednooký vodca znovu zabrechal.

„Teraz som celkom dobre nerozumel,“ priznal Barbarič, „ale posledné slová sa týkali súloženia s matkou zeleného náčelníka.“

Veliteľ mužov pri stole zbledol a ruka, ktorou zvieral pažbu pištole, položila palec na kohútik. Čosi povedal ľadovým hlasom.

„Upozorňuje strieborné očko, že prach v ich zbraniach je zaručene suchý,“ prekladal Barbarič.

Zmoknuté zlaté šerpy to nevyviedlo z miery. Zacvakali kohútikmi bambitiek.

„Páni!“ zvolal zrazu hostinský. „Načo riešiť malicherný spor násilím? Nedošlo predsa k žiadnej ujme na majetku. Tuhla páni so znakom Baziliška nevzniesli žiadne neoprávnené nároky, za pivo si riadne zaplatili. Na zmierenie ponúkam všetkým pitie na účet podniku. Namiesto krvi nech sa leje pivo a víno! Zachovajme si chladné...“

„Silenzio!“ skríkol striebrooký a varovne na hostinského namieril ukazovák.

Vodca Baziliškov usúdil, že nastala jeho chvíľa. Vytrhol pištoľ spoza opaska a ľavou dlaňou natiahol kohútik.

Našiel sa však niekto rýchlejší, kto čakal práve na to. Po-bočník striebrookého banditu bleskovo zdvihol bambitku s kolieskovou zámkou a stisol spúšť. Kohútik na koliesku zaiskril, ale prach len prskol a zadymil – výstrel nevyšiel.

Veliteľ zelených si akiste pomyslel, že pri ňom stojí Boh – napochytre namieril a stisol spúšť. Zarachotil výstrel, šľahol oheň, medzi bandami zavíril čmud.

Všetci darebáci na okamih zmeraveli. Nikto nespadol. Jeden zo zlatých sa obzrel. Guľka, ktorá tesne minula striebrookého hlavu, nechala v bielej omietke malý sivý kráter.

Stein sa zhlboka nadýchol a vyfúkol s ponurým, stáby medvedím zamrmlaním. Barbarič už ten zvuk dobre poznal. Vytrestil oči a načiahol sa, ale namiesto kapitánovho ramente zovrel iba vzduch. Stein rázne vykročil pomedzi stoly.

„Nikto ani hnúť!“ zhúkol, až sa sklonili plamienky sviečok a kahanov. „Všetci ste zatknutí! Okamžite odhodte zbrane! Kto neposlúchne, na mieste zaplatí životom!“

Medzitým strčil kľúč do kolieskovej zámky a rázne natiahol pružinu. Jaroš obnažil svoje mečisko a s rukoväťou v oboch dlaniach vykročil za kapitánom. Barbarič strčil ruku do koša rapiera, ale na rozdiel od svojich spoločníkov o krok cúvol.

Zlaté i zelené šerpy nechápavo vypúlili na Steina oči. Len striebrooký opäť ohrnul pery ako pes.

„Čo si zač?“ zasyčal po nemecky.

„Stein,“ odvetil kapitán, pustil nabíjaci kľúč (visel mu na remienku na bandalíre) a sklonil kohútik pušky ku koliesku.

Bandita čosi štekol na svojich mužov.

„Pozor, kapitán!“ zakričal Barbarič.

Jedna zlatá šerpa zdvihla proti Steinovi pištoľ. Kapitán chladnokrvne sklonil tešítku a stisol spúšť. V tej mokrote bola šanca mizivá, no zbraň nesklamala – vychrlila iskry, dym i olovo. Z útočníkovho kolena vyprskla krv. Lotor sa zrútil na tvár.

„Ste zatknutí!“ prekričal jeho zavýjanie Stein, hodil pušku na najbližší stôl (spôsobil tým pohromu medzi časami a kalíškami) a rázne tasil paloš. „Zostaňte stáť! Odhoďte zbrane!“

Striebrooký sa zvrtol na opätku a vyrazil ku dverám. Jeho poskokovia skočili Steinovi a Jarošovi do cesty, aby veliteľovi kryli ústup.

Paloš i obojručný meč dopadli. Banditi sa rozleteli ako slamené panáky – vrážali do stoličiek, kotúlali sa cez stoly, padali na podlahu. Začmudené ovzdušie párali ich kliatby a bolestné ziapanie. Stein a Jaroš sa raz-dva prebili k otvoreným dverám. Vonku bolo stále Božie dopustenie. Kapitán a kaprál na to nedbali a bok po boku sa ponorili do lejaku. Vyzeralo to, akoby skočili do vodopádu.

Barbarič si uvedomil, že osamel. Nenápadne cúvol za Saracéna s deravou lebkou. Šenkom sa rozliehalo skuvíňanie. Skrvavení muži so zlatými šerpami podopierali jeden druhého a snažili sa pozviechať. Baziliškovia sa na pokyn svojho kapitána rozbehli k dverám za výčapom – chodba za nimi viedla na zadný dvor. Traja muži v nej zmizli, no veliteľ sa zarazil na prahu, švihol pohľadom doľava a tasil kord so širokou čepeľou.

Barbarič prikrčený za Saracénom obnažil rapier a zaujal predpisový šermiarsky postoj.

„Varujem ťa!“ zvolal po taliansky. „Som tu s poslaním od samotného...“

Vodca sa zašklabil, sklonil kord a ponáhľal sa za svojimi druhmi – dupot nôh a cengot železa sa vzdialili chodbou.

Barbarič sa obzrel ku hlavnému vchodu. Zlaté šerpy sa vyhrnuli dverami do nečasu; odvliekli aj chlapa so zmrzačenou nohou. Zostali po nich len krvavé frkance na fošňovej podlahe.

Notár si utrel z čela pot a snažil sa potlačiť zimničné chvenie, ktoré sa šírilo odkiaľsi z hrudníka. Len s vypätím

všetkých síl v sebe udržal pivo. Krčmár, tiež bledý ako ste-na, mu prisunul hokerlík. Barbarič naň capol.

„Čo to vašich spoločníkov posadlo, pane?“ vyrážal zo seba hostinský. „Nikto sa neodváža skrížiť cestu banditom. Dokonca aj mestské hliadky od nich radšej bočia. Ak sa Mercuriovi podarí zdúchnuť, obávajú sa jeho pomsty. Aj mne hrozí, že za nalievanie Baziliškom ľahne šenk popolom.“

„Mercurio?“ zopakoval Barbarič priškrteno.

„Ten so strieborným okom.“

„To je jeho pravé meno?“

„Bohvie. Pod iným ho nikto v Prahe nepozná.“

Na priedomí zadupotali čižmy a do krčmy vošli Stein a Jaroš. Barbarič vstal a s očakávaním na nich pozrel.

„Stratil sa nám v bočných uličkách,“ zavrčal kapitán a zhrnul si mokré vlasy do tyla. „Kde sú ostatní?“

„Preč,“ naznačil Barbarič bezradné gesto.

„Nepokúsili ste sa ich zastaviť?“ kríval Stein pomedzi stoly.

„Nuž...“ odkašľal si notár, ale kapitán mu pohľadom oznámil, že sa s výhovorkami nemusí obťažovať.

„Praha nám nachystala vrelé privítanie, len čo je pravda. Šenkár, ešte pivo! Na tvoj účet!“

„Ale pane...“

„Za to poklonkovanie cudzej chamradi!“

Hostinský prežrel ďalšie protesty a urýchlene sa hrnul k sudom.

„Je vám jasné, kapitán, že teraz nemôžeme len tak odísť?“ vysúkal zo seba Barbarič. „Počkáme na príchod mestskej hliadky a podáme výpoveď o incidente...“

„Vidíte tu nejaké telo?“ opáčil Stein. „Alebo si myslíte, že nás tí odroni pôjdu udať?“

„Ubezpečujem vás, páni,“ otočil sa k nim krčmár s plnými holbami, „že ruvačku medzi Baziliškami a Zlatými drakmi nebude nikto vyšetrovať. Naopak, vrchnosť ochotne odvracia zrak, keď sa členovia bánd mordujú navzájom. Ušetrí na katovi.“

Stein schmatol pivo a blysol na šenkára očami. „Vyklopíš nám všetko, čo o tých odroňoch so šerpami vieš.“

„Neprišli sme sem lapať pouličnú čvargu, kapitán,“ pripomenul Barbarič.

„Chcem vedieť, s kým sme sa zaplietli,“ odsekol Stein s pohľadom stále upretým na hostinského. „Začni spievať, masťná huba. Odkedy tej bande platíš za ochranu?“

Krčmár sa nadýchol a zaspieval ako škovránok. Nikto vo výčape ho neprerušil a nežiadal doplnenie prázdneho kaľišku či korbela. Naopak, hostia sa nenápadne trúsili von, hoci tam stále bili blesky a dole Kanským trhom sa valila kalná povodeň.

Ako sa ukázalo, nebol to Steinom predpovedaný Boží trest. Pád Babylonu nenastal. Asi hodinu po súmraku lejak i víchor ustali – rovnako náhle, ako sa prihnali. Kapitán nakázal kaprálovi vyvieť kone zo stajne a traja jazdci sa pobrali k bránam Starého Mesta.

KAPITOLA DRUHÁ

*Stein a jeho spoločníci dorazia na miesto činu.
Hostiteľka im rozpovie hrôzyplný
príbeh o vraždiacom prízraku.*

Námestie Na louži bolo nevelké, sotva väčšie ako dedinský rínok. Dnes večer robilo česť svojmu menu – lejak spláchol do nižších štvrtí špinu z celého Starého Mesta, takže spod kopyt frkalo mazľavé bahno. Smrdelo tak, že Barbarič po-kašliaval a ticho hromžil.

Minuli Kostol Panny Márie obklopený cintorínom a došli k vysokému múru. Tvoril opevnenie dvorca, ktorému kraľovala dvojposchodová budova s masívnou hranatou vežou. Vo vysoko položenom okne tesne pod cimburím sa svietilo.

„Sme tu,“ povedal Barbarič a obzrel sa na zvonnicu kostola, akoby odhadoval vzdialenosť. „Ráno si dlho nepospíme, zvon nám to isto nedožičí.“

„Neprišli sme sa váľať v posteli,“ utrúsil Stein a zastavil koňa pred bránou. Dvorom preletel cupot láb a brechot psov. Kapitán pokynul Jarošovi. Kaprál sa naklonil zo sedla a uchopil klopadlo v tvare poľovníckeho rohu visiaceho z kančej papule.

Kovové údery sa rozlahli nocou. Psy načisto zbesneli a vrhali sa na bránu, akoby za ňou vetrili žobráka či Cigána, na ktorých zvykli byť strážne psy vycvičené.

Zaškrípali pánty, na dvore sa zachvelo svetlo a niekto ostro hvizdol. Psy stíchli, ako keď utne, a rozbehli sa k pánovi.

„Kto tam?“ zavolal drsný hlas.

„Vyslanci jeho jasnosti arcivojvodu Mateja!“ odvetil Stein. „Prichádzame na žiadosť pani tohto domu.“

Psy opäť zaštekali, ale muž ich okríkol a vydal niekoľko rozkazov po taliansky. Onedlho sa brána otvorila a jazdci vklusali na dvor vysypaný okruhliakmi z vltavských brehov. Kone kvôli psom nervózne fľkali a dupali, ale obojky dvoch čiernych krátkosrstých beští zvieral v pästiach urastený chlap. Druhý muž za hosťami zavrel a zamkol bránu. Tretí ich čakal pred vstupných schodiskom s vysoko zdvihnutým lampášom v ruke. Všetci mali plášte, klobúky, vysoké čižmy a kabátce prepásané bandalírmí. Výzbroj tvorili kolieskové pistole a široké benátske meče zvané schiavony.

„Som Bartolomeo Spada, kapitán osobnej stráže milostivej kontesy di Castellari,“ predstavil sa ten s lampášom. Mal tridsať preč a tvár so zlomeným nosom a viacerými jazvami budila rešpekt. „Ukážte mi vaše sprievodné listiny, prosím.“

„Tie patria do rúk vašej pani,“ odsekol Stein a zosadol.

Spada nehol brvou, ale do jeho hlasu sa vkradol škripavý tón. „Kým si neoverím vašu totožnosť, neprekročíte prah tohto domu. Z dôvodov, ktoré sú vám čiastočne známe, sme zaviedli prísne bezpečnostné opatrenia.“

Kapitán sa zachmúril na Spadovu otvorenú dľaň, potom pozrel do jeho neústupčivej tváre.

„Barbarič?“ prehodil cez plece.

Notár vybral zo sedlového vaku kožené puzdro a z neho dve listiny. Jedna bola zapečatená, Spada skontroloval iba erb (spokojne kývol hlavou), druhú rozvinul. Barbarič si všimol, ako rýchlo jeho oči preleteli riadky – dôkaz lepšieho vzdelania, než od nájomného žoldniera čakal.

„Pán kapitán, pán notár, vítam vás,“ povedal, keď sklonil listiny. „Nasledujte ma, prosím. Bastiano, opatrite kone!“

Muž, ktorý jazdcov vpustil na dvor, prevzal od Jaroša uzdy a zamieril k jednej z hospodárskych stavieb vedľa hlavnej budovy.

Vo vstupnej hale ich s hlbokými úklonmi privítala hŕstka sluhov. Rozkazoval im prešedivený, stroho oblečený muž.

„Som hofmajster Garrone, správca dvorca,“ predstavil sa a prevzal od Spadu sprievodné listiny. „Ráčne odovzdať svoje zvršky a zbrane.“

„Zbrane?“ zachmúril sa Stein.